

Arrest

nr. 61 909 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. GRAULS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine, afkomstig uit het dorp Ayntap, Armenië. In september 2002 huwde u op traditionele wijze met A.K. (...)(OV X) en ging u met haar samenwonen in Ayntap. Jullie kregen twee kinderen. Op 6 of 7 april 2010 kwam de ex-echtgenoot van uw vrouw naar jullie huis. Hij was opnieuw vrijgekomen nadat hij in 2001 veroordeeld was voor moord. Hij was vergezeld van twee andere mannen en vertelde u dat hij zijn vrouw kwam halen. U verbood hem dit en er ontstond een gevecht op de binnenplaats van jullie huis. De burens, die naar buiten gekomen waren door het lawaai, belden de politie. Omdat de burens verschenen, vertrokken de drie mannen. De politie arriveerde en noteerde uw verklaringen, waarna ze terug vertrokken. Enkele dagen later ging u naar de

politie om zich te informeren, hetgeen u een tijd later nog eens deed. Eind juni 2010 kwamen de ex-man en zijn vrienden terug. Toen u de poort open deed, trokken ze u hun auto in en namen ze u mee naar het kerkhof. Daar werd u zwaar geslagen. Ze zeiden dat u moest scheiden van uw vrouw, anders zou u vermoord worden. U werd bewusteloos achtergelaten op het kerkhof, waar enkele landbouwers u 's morgens vonden. Zij belden een ambulance, die u naar het ziekenhuis van Masis bracht. U was daar een week opgenomen. In het ziekenhuis nam de politie opnieuw uw verklaringen af. Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u opnieuw bij de politie informeren naar de stand van zaken. Op 23 augustus 2010 werd uw vrouw thuis aangevallen door haar ex en zijn vrienden. U en uw moeder waren op dat moment niet thuis. Uw vrouw werd hierbij verkracht. De volgende dag gingen jullie opnieuw naar de politie om klacht in te dienen. Hoewel ze alles noteerden, hielpen de agenten jullie niet echt. De peetvader van de ex van uw vrouw is immers de politiechef van Masis. Enkele dagen later ging u naar het provinciehuis om te klagen over de behandeling door de politie. Aan het onthaal werd u echter weggestuurd. Uiteindelijk vertrokken jullie op 6 september 2010 naar Moskou in de hoop te kunnen ontsnappen aan de ex van uw vrouw. Jullie woonden er bij een vriend van u, die ook probeerde om een verblijfsregistratie te bekomen voor jullie. Omdat dit niet lukte en jullie schrik hadden dat de ex-man jullie zou vinden, maakten jullie plannen om naar Europa te reizen. Jullie vertrokken in Moskou op 20 december 2010 en werden via Brest naar België gebracht, waar jullie aankwamen op 23 december 2010 en dezelfde dag asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de attesten van de erkenning van vaderschap van Spartak en Tamara, uw kinderen, en hun geboorteaktes.

B. Motivering

U verklaarde Armenië te zijn ontvlucht omwille van problemen die jullie kenden met de voormalige echtgenoot van uw vrouw, die al eens veroordeeld was voor moord. Indien u uw gezin niet zou verlaten, zou u vermoord worden. (CGVS d.d.04/02/2011, p.12)

Er werden echter verscheidene ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote.

Met betrekking tot het incident op 6 of 7 april 2010, toen de ex-man van uw echtgenote en zijn vrienden voor het eerst naar jullie huis kwam, verklaarde u dat u met hen vocht op de binnenplaats en dat de politie diezelfde avond nog vaststellingen kwam doen nadat de burens, die het lawaai hadden gehoord, hen opgebeld hadden. (CGVS, p.14-16) Uw echtgenote stelde echter dat de politie die avond niet kwam. (A.K. (...) – CGVS, p.10) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde zij dat de politie pas de volgende dag kwam en dat zij die eerste avond de kinderen naar haar zus bracht. (A.K. (...) – CGVS, p.12) Dit kan echter niet volstaan als verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gezien het feit dat het incident op jullie beiden betrekking had, mag verwacht worden dat uw vrouw op de hoogte zou zijn van het verloop ervan en van het optreden van de politie hierbij, te meer daar zij wel bleek te weten dat haar ex-man weggegaan zou zijn toen de burens naar buiten kwamen. Bovendien maakte u geen enkele melding van een bezoek van de politie de dag na het incident, noch van het feit dat uw vrouw de kinderen weggebracht zou hebben. Daarenboven werd met betrekking tot dit incident na grondig onderzoek van jullie verklaringen nog een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld. U verklaarde dat de ex-man aan de poort van de binnenplaats (niet de deur die toegang biedt tot de woning zelf) aanbelde en dat de discussie en vechtpartij plaatsvonden op de binnenplaats. De ex-man zou niet in jullie woning zelf zijn geweest. (CGVS, p.15) Uw vrouw vertelde dan weer dat de vechtpartij plaatsvond in jullie huis. (A.K. (...) – CGVS, p.11)

Met betrekking tot het incident eind juni waarbij u meegenomen werd naar het kerkhof en er ernstig geslagen werd, verklaarde u dat u gevonden werd door landbouwers; dat zij een ambulance belden; en dat u zo naar het ziekenhuis gevoerd werd. (CGVS, p.17-18) U vrouw verklaarde dat dorpelingen u met hun auto naar het ziekenhuis gebracht hadden. Zo zou u het haar verteld hebben. (A.K. (...) – CGVS, p.11) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde zij in tweede instantie dat ze u misschien verkeerd begrepen had (A.K. (...) – CGVS, p.12), hetgeen bezwaarlijk als afdoende verklaring beschouwd kan worden.

Ook met betrekking tot de nasleep van het incident op 23 augustus 2010 waarbij uw vrouw werd aangevallen werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld. U verklaarde beiden dat jullie de dag nadien naar de politie stapten om de aanval te melden. U stelde echter dat de politie niets zei toen jullie daar waren en dat ze enkel zaken noteerden. U verklaarde tot twee maal toe dat uw vrouw geen medische vaststellingen zou hebben laten doen en dat zij nergens verzorgd zou zijn. (CGVS, p.20) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij wel degelijk vaststellingen liet doen door een expert in het ziekenhuis van Masis en dit op aangeven van de politie. Volgens haar was u hiervan op de hoogte. (A.K. (...) – CGVS, p.12-13) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw vrouw dat zij u had gevraagd om niet te vertellen over wat er op 23 augustus gebeurd was. Gelet op het feit dat u wel

melding maakte van het feit dat uw vrouw het slachtoffer werd van een verkrachting (CGVS, p.19), is het niet aannemelijk te noemen dat u om deze reden niets zou zeggen over de stappen die u en uw vrouw hierna nog ondernomen zouden hebben, nota bene op aanraden van de politie. Geconfronteerd met deze vaststelling, kon uw vrouw geen verklaring bieden. (A.K. (...) – CGVS, p.13-14)

Ten slotte werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende de stappen die u na 23 augustus ondernam. Omdat de politie jullie weigerde te helpen, zou u enkele dagen nadien naar het provinciehuis gegaan zijn om uw beklag te doen. U verklaarde dat uw vrouw hiervan op de hoogte was. (CGVS, p.22) Uw echtgenote verklaarde echter dat u nergens meer naartoe zou zijn gestapt nadat jullie bij de politie waren geweest. Geconfronteerd met uw verklaringen bleef zij erbij dat ze van niets wist (A.K. (...) – CGVS, p.14), hetgeen bezwaarlijk als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid beschouwd kan worden.

De bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen de drie aanvallen waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geweest en raken bijgevolg aan de kern van uw asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende jullie vermeende verblijf in Moskou na jullie vertrek uit Armenië. U verklaarde dat jullie er bij een vriend, Vova, en zijn echtgenote Parandzem verbleven. (CGVS, p.3-4) Uw vrouw verklaarde echter dat de echtgenote van Vova Karine heette. Zij werd volgens haar niet anders genoemd. (A.K. (...) – CGVS, p.5, 6) Geconfronteerd met uw verklaringen stelde uw vrouw dan weer dat haar “echte” naam Parandzem was maar dat men de naam Karine voor haar gebruikte. Dit is echter nog steeds in tegenspraak met haar verklaring als zou zij niet anders genoemd worden. Hiermee geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat ze deze naam niet herinnerde toen haar de vraag aanvankelijk werd gesteld, hetgeen weinig aannemelijk is. (A.K. (...) – CGVS, p.6) Dat uw vrouw dergelijke zaken niet spontaan zou kunnen vermelden is weinig aannemelijk te noemen indien jullie werkelijk ruim drie maanden bij hen zouden hebben gewoond. Bovendien verklaarde u dat jullie met de hulp van Vova probeerden om een verblijfsregistratie te bekomen in Moskou, maar dat dit niet lukte. (CGVS, p.8) Uw vrouw stelde echter dat jullie geen enkele poging ondernamen om een registratie te bekomen, zelfs niet met de hulp van Vova, omdat jullie wisten dat dit tevergeefs zou zijn. Geconfronteerd met uw verklaringen, verklaarde uw vrouw enkel dat u misschien met Vova gesproken had maar dat zij niet op de hoogte was. (A.K. (...) – CGVS, p.6) Dit is geenszins aannemelijk te noemen. Immers, volgens u was het aanvankelijk de bedoeling dat jullie niet verder zouden reizen dan Moskou. (CGVS, p.8) In dit geval zou een verblijfsregistratie zeer belangrijk zijn. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen omtrent jullie vermeende verblijf in Moskou en bijgevolg ook aangaande de datum van jullie vertrek uit Armenië.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte en de geboorteaktes en attesten van erkenning van vaderschap van uw kinderen bevatten enkel informatie betreffende uw identiteit en deze van uw kinderen die door mij niet in twijfel getrokken wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997 nr. 65.919.). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De commissaris-generaal leidt uit tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers af dat hun asielrelaas niet geloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu is het relaas van verzoekers niet geloofwaardig omdat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële aspecten ervan.

Verzoeker stelt dat het CGVS sommige verklaringen verkeerd begrepen heeft en weinig zorgvuldig was bij het acteren van het relaas van verzoeker.

Verweerder antwoordt: *“Het louter post factum opwerpen dat verzoekers te goeder trouw waren, dat zij nooit gelogen hebben en dat hun relaas zeker waarachtig was, kan bezwaarlijk beschouwd worden als afdoende weerlegging van de motieven van de bestreden beslissingen.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief. Het aangehaalde gebrek aan zorgvuldigheid vindt geen steun in het administratief dossier. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet

aannemelijk te maken. De commissaris neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker

Verzoekers wijzen er op dat er tegenstellingen werden vastgesteld in verklaringen aangaande feiten waar verzoekster niet bij aanwezig was.

Verzoeker verklaarde dat hij met een ambulance naar het ziekenhuis gevoerd werd terwijl zijn echtgenote verklaart dat hij met de auto gebracht werd door dorpelingen en dat zij dit van haar echtgenoot vernam (gehoor verzoekster, p. 11).

Verzoeksters stelling in het verzoekschrift *“dat zij nergens meer naartoe zijn gestapt nadat ze bij de politie waren geweest (meervoud!)”* vindt geen steun in het administratief dossier.

Zie het gehoorverslag (p.1 4): *“Nadat jullie bij de politie zijn geweest en die deden niets, is uw man dan nog ergens anders geweest? Nee. (...) Uw man zei dat hij bij het provinciehuis is geweest[t]? Misschien. (Maar u weet daar niets van?) Nee.”* Verzoeker verklaarde echter (gehoorverslag p.22): *‘Alleen tot het provinciehuis ben ik geweest om klacht in te dienen. (...) (Is uw vrouw hiervan op de hoogte?) Ja.’*

De door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier en verzoekers maken niet aannemelijk dat zij te wijten zijn aan een verkeerd begrip van de verklaringen van verzoekers door het CGVS.

Verweerder stelt ook: *“Verweerder benadrukt vervolgens dat verzoekers in hun verzoekschriften slechts ingaan op de tegenstrijdigheden met betrekking tot de manier waarop verzoeker in het ziekenhuis belandde en het al dan niet langsgaan bij het provinciehuis door verzoeker. Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt werden echter eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot de dag waarop de politie kwam na het incident op 6 of 7 april 2010, het feit of verzoeksters ex-man al dan niet de woning binnenkwam, het feit of verzoekster al dan niet op aanraden van de politie vaststellingen liet doen door een expert in het ziekenhuis van Masis en het verblijf in Moskou nadat verzoekers uit Armenië vertrokken. Ook met betrekking tot deze feiten kan worden verwacht dat verzoekers deze met elkaar bespraken (wat ook meermaals blijkt uit hun eigen verklaringen) en er bijgevoegd eensluidende verklaringen over kunnen afleggen.”*

De Raad schaaft zich achter dit verweer.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd, meer bepaald dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnt.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker verwijst naar de door hem en zijn echtgenote meegemaakte feiten en naar het feit dat zij niet durven en niet kunnen om de bescherming van hun land vragen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS